

- Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
 - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
- Skarżące twierdzą, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.
4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie
- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – *Wirtschaftsvereinigung Stahl* i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-285/14)

(2014/C 223/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: *Wirtschaftsvereinigung Stahl* (Düsseldorf, Niemcy), *Benteler Steel/Tube GmbH* (Paderborn), *BGH Edelstahl Freital GmbH* (Freital), *BGH Edelstahl Siegen GmbH* (Siegen), *BGH Edelstahl Lippendorf GmbH* (Lippendorf), *Buderus Edelstahl Schmiedetechnik GmbH* (Wetzlar), *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi GmbH* (Riesa), *Friedr. Lohmann GmbH Werk für Spezial- & Edelstähle* (Witten), *Outokumpu Nirosta GmbH* (Krefeld), *Peiner Träger GmbH* (Peine), *ThyssenKrupp Steel Europe AG* (Duisburg), *ThyssenKrupp Rasselstein GmbH* (Andernach), *ThyssenKrupp Electrical Steel GmbH* (Gelsenkirchen), *Pruna Betreiber GmbH* (Grünwald), *ThyssenKrupp Gerlach GmbH* (Homburg), *ThyssenKrupp Federn und Stabilisatoren GmbH* (Hagen), *Salzgitter Mannesmann Rohr Sachsen GmbH* (Zeithain), *HSP Hoesch Spundwand und Profil GmbH* (Dortmund), *Salzgitter Mannesmann Grobblech GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Mülheim Pipecoatings GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Salzgitter Mannesmann Stainless Tubes Deutschland GmbH* (Remscheid), *Salzgitter Hydroforming GmbH & Co. KG* (Crimmitschau), *Salzgitter Mannesmann Line Pipe GmbH* (Siegen), *Ilsenburger Grobblech GmbH* (Ilsenburg) (przedstawiciele: A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] (Dz.U. C 37/73 z dnia 7 lutego 2014 r.);
- połączenie niniejszego postępowania z tym zapoczątkowanym wniesioną w dniu 21 marca 2014 r. przez Niemcy skargą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, dołączenie do akt niniejszej sprawy akt postępowania wszczętego skargą Republiki Federalnej Niemiec;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku korzyści

Skarżące podnoszą, że przewidziany w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym w sektorze hutniczym w ogóle, a w szczególności skarżącym nr 2 i 24 żadnych korzyści.

2. Zarzut drugi, dotyczący braku korzyści selektywnej

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza im żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

3. Zarzut trzeci, dotyczący braku użycia zasobów państwowych

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi pomocy „przyznawanej przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.

4. Zarzut czwarty, dotyczący braku zakłócenia konkurencji

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca też konkurencji w ramach Unii Europejskiej.

5. Zarzut piąty, dotyczący braku wywierania wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie wywiera też wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza prawa podstawowe skarżących

Skarżące podnoszą, że zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych jako pomocy lub też zmniejszenie skali jego zastosowania nie tylko wykracza poza jasno określone przez Trybunał granice wykładni art. 107 TFUE, lecz również narusza podstawowy materialny wymóg równego rozłożenia ciężarów. Zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza więc prawa podstawowe skarżących, w tym również te wywodzone przez nie z karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że system szczególnych wypłat wyrównawczych jest objęty decyzją Komisji z dnia 22 maja 2002 r.

Skarżące podnoszą, że w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja wyraźnie stwierdziła, iż EEG i związane z nią „systemy wyrównawcze” nie spełniają kryteriów koniecznych uznania ich za pomoc⁽¹⁾. Decyzja ta obejmuje również rozpatrywany system szczególnych wypłat wyrównawczych.

8. Zarzut ósmy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i niewystarczającej analizy wstępnej

Zdaniem skarżących Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy wstępnej i nie dostrzegła zatem tego, że systemy szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych są uzasadnione ze względu na cel, charakterystykę i strukturę wewnętrzną EEG i nie stanowią zatem korzyści selektywnej.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

Skarżące podnoszą, że w każdym razie Komisja powinna była przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

⁽¹⁾ Pismo Komisji z dnia 22 maja 2002, C (2002) 1887 wersja ostateczna/pomoc państwa NN 27/2000 – Niemcy.